

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci žalobkyně **L. O.**, bytem N. 377/6, O., zast. JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, advokátem se sídlem Bašty 8, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha, o **přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2012, č. j. X, ve věci vyrovnávacího příspěvku a úpravy starobního důchodu,**

t a k t o:

- I. **Pokračuje se** v řízení.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2012, č. j. X, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů řízení ve výši **1.936 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalobkyně podala v zákonné lhůtě žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení České správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 3. 2012, č. j. X. Potvrzeným usnesením byla podle čl. XIII zákona č. 428/2011 Sb. s přihlédnutím k § 106a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 428/2011 Sb., odložena žádost o úpravu důchodu a vysloveno, že se řízení nevede. Žádost byla podána o přepočítání tzv. československého starobního důchodu a stanovení vyrovnávacího příspěvku.

[2] Žalobkyně v žalobě uvedla, že je českou občankou, žije na území ČR a od 16. 12. 1993 má zde trvalý pobyt. Za trvání Československa pracovala od roku 1972 do roku 1993 u zaměstnavatele se sídlem ve slovenské části tehdejšího státu. Rozhodnutím ČSSZ ze dne 12. 5. 2006 jí byl přiznán starobní důchod ve výši 2.038 Kč měsíčně. Protože se žalobkyně domnívala, že jí byla výše starobního důchodu stanovena nesprávně, podala 18. 2. 2012 České správě sociálního zabezpečení žádost o její úpravu podle § 56 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a to na základě nálezů Ústavního soudu a kontinuálně zastávané praxe, zejména nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/12. ČSSZ žádost odložila a řízení nevedla a k citovanému nálezu se nijak nevyjádřila. Žalovaný odkázal na to, že žalobkyně se dovolává části nálezu, která není obecně závazným pramenem práva a byla vyslovena pouze jako *obiter dictum*. S tímto názorem se žalobkyně neztotožnila, protože jde o plenární nález a vyslovený právní názor je závazný, názor žalovaného je nepřipustně restriktivní interpretací závaznosti rozhodnutí Ústavního soudu. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud předložil v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy ve spojení s § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu věc Ústavnímu soudu a aby navrhl posouzení ústavnosti čl. XIII zákona č. 428/2011 Sb. a § 106a zákona o důchodovém pojištění. Závěrem žalobkyně navrhla, aby obě napadená rozhodnutí soud zrušil, vrátil České správě sociálního zabezpečení k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že Česká správa sociálního zabezpečení postupovala při vydání usnesení ze dne 1. 3. 2012 v souladu s platnou a účinnou právní úpravou a žalovaný v tomto postupu neshledal pochybení, a proto napadené usnesení potvrdil. Nález sp. zn. Pl. ÚS 5/12 nemohl ústavnost § 106a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, věcně řešit, když Ústavní soud byl při projednávání dané kauzy vázán stížnostním petitem, v době jehož podání nebylo předmětné ustanovení ani platné, a tím méně účinné. Poznámka *obiter dictum* tak nemůže mít právní relevanci (ani ji takové poznámky zpravidla obecně nemají). Žalovaný upozornil krajský soud, že v kauzálně obdobné věci byly Nejvyšším správním soudem položeny Soudnímu dvoru EU předběžné otázky (sp. zn. NSS 6 Ads 18/2012–82, sp. zn. SD EU C-253/12 JS), takže doporučil, aby krajský soud řízení v kauze „O.“ přerušil do vyřešení těchto otázek řízení. Žalovaný navrhl, aby po provedeném důkazním řízení soud řízení přerušil nebo vydal rozsudek, že se žaloba v plném rozsahu zamítá.

[4] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 30. 4. 2012.

[5] Ačkoli žalobkyně označila v žalobě Českou správu sociálního zabezpečení jako vedlejšího účastníka, soud ji jako vedlejšího účastníka nepovažoval, protože soudní řád správní vedlejší účastníky nezná. V případě České správy sociálního zabezpečení nemůže jít ani o osobu zúčastněnou na řízení podle § 34 s. ř. s.

[6] Ze správního spisu soud zjistil, že Česká správa sociálního zabezpečení (dále i „ČSSZ“) žalobkyni přiznala 12. 5. 2006 starobní důchod ve výši 2.038 Kč měsíčně. Dne 2. 5. 2007 žalobkyně požádala o úpravu starobního důchodu v návaznosti na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/2006, tj. o tzv. vyrovnávací příspěvek. Dne 18. 7. 2007 ČSSZ tuto žádost zamítla.

[7] Dne 20. 2. 2012 žalobkyně podáním ze dne 18. 2. 2012 požádala o přepočítání tzv. československého starobního důchodu a stanovení vyrovnávacího příspěvku na základě nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/12. Usnesením ze dne 1. 3. 2012 ČSSZ tuto žádost odložila a uvedla ve výroku, že se řízení nevede, a to podle čl. XIII zákona č. 428/2011 Sb. s přihlédnutím k § 106a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 428/2011 Sb. V odůvodnění ČSSZ odkázala na citovaná ustanovení a čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29. 10. 1992, publikované pod č. 228/1993 Sb. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala žádost o úpravu důchodu dne 18. 1. 2012 již za účinnosti uvedené zákonné úpravy, bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku. V poučení ČSSZ uvedla, že *proti tomuto usnesení lze podat odvolání, a to do 15 dnů ode dne následujícího po dni oznámení tohoto usnesení. O odvolání rozhoduje Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR. Odvolání se podává u ČSSZ, Křížová 25, 225 08 Praha 5. Podle § 76 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nemá podané odvolání odkladný účinek.*

[8] V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal rovněž na čl. XIII zákona č. 428/2011 Sb. a § 106a zákona č. 155/1995 Sb. Dále žalovaný uvedl, že závaznost rozhodnutí Ústavního soudu uvedená v čl. 89 odst. 2 Ústavy se týká jeho výroku, nikoliv odůvodnění, a tím spíše ne jeho části učiněné pouze *obiter dictum*, neboli mimochodem, nadto vztahující se k problematice, která nebyla předmětem dané ústavní stížnosti, neboť ani nemohla být, protože předmětná stížnost byla podána před účinností citovaného zákona. Citované ustanovení uvedeného zákona nabylo účinnosti dnem 28. 12. 2011, žádost účastníka řízení byla podána za jeho účinnosti. ČSSZ tedy postupovala zcela v souladu s tímto ustanovením. Odvolací orgán posoudil postup ČSSZ, neshledal vadu napadeného rozhodnutí, a proto rozhodl, jak je uvedeno. Žalobkyně byla poučena o možnosti podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu příslušnému podle místa trvalého bydliště účastníka řízení.

[9] Krajský soud nejdříve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení a po zjištění, že by tyto byly splněny, byl povinen zkoumat, zda nejde o situaci, kdy bez ohledu na žalobní námitky je povinen zjistit z úřední povinnosti, zda rozhodnutí netrpí takovými vadami, jako jsou nicotnost, nepřezkoumatelnost, použití neúčinného zákona apod.

[10] Podle § 76 odst. 2 věta první s. ř. s. *zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.*

[11] Podle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.*

[12] Podle § 178 odst. 1 správního řádu *nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor.*

[13] Podle § 178 odst. 2 správního řádu *nelze-li nadřízený správní orgán určit podle odstavce 1, určí se podle tohoto odstavce. Nadřízeným správním orgánem orgánu obce se rozumí krajský úřad. Nadřízeným správním orgánem orgánu kraje se rozumí v řízení vedeném v samostatné působnosti Ministerstvo vnitra, v řízení vedeném v přenesené působnosti věcně příslušný ústředí správní úřad, popřípadě ústřední správní úřad, jehož obor působnosti je rozhodované věci nejbližší. Nadřízeným správním orgánem jiné veřejnoprávní korporace se rozumí správní orgán pověřený výkonem dozoru a nadřízeným správním orgánem právnické nebo fyzické osoby pověřené výkonem veřejné správy se rozumí orgán, který podle zvláštního zákona rozhoduje o odvolání; není-li takový orgán stanoven, je tímto orgánem orgán, který tyto osoby výkonem veřejné správy na základě zákona pověřil. Nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu.*

[14] Podle § 10 správní orgány jsou věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona.

[15] Podle § 106a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *za doby důchodového zabezpečení získané před 1. lednem 1993 podle československých právních předpisů, které se podle Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29. října 1992 považují za doby důchodového zabezpečení*

nebo pojištění Slovenské republiky, nelze přiznat ani zvýšit důchod z českého důchodového pojištění (zabezpečení) a ani nelze s přihlédnutím k těmto dobám poskytnout vyrovnání, dorovnání, příplatky a obdobná plnění k důchodu nebo jeho části nebo poskytovaná místo důchodu nebo jeho části; k těmto dobám lze v souladu s čl. 4 ústavního zákona č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, přihlídnout pouze za podmínek a v rozsahu stanoveném touto smlouvou nebo tímto zákonem (§ 61).

[16] Podle čl. XIII (část dvanáctá) zákona č. 428/2011 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o důchodovém spoření a zákona o doplňkovém penzijním spoření, ve znění zákonů č. 192/2012 Sb., č. 399/2012 Sb. a zákonného opatření č. 340/2013 Sb., *žádosti o poskytnutí vyrovnání, dorovnání, příplateků a obdobných plnění uvedených v § 106a zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona* (pozn. soudu: 1. 1. 2013), *se odloží a řízení o nich se nevede; byly-li tyto žádosti podány přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, řízení o nich se zastaví. Opatření učiněná přede dnem účinnosti tohoto zákona na základě těchto žádostí zůstávají nedotčena s tím, že příslušné plnění náleží po vyúčtování zálohové výplaty za rok 2011 ve výsledné výši beze změny, pokud trvá podle právních předpisů České republiky i Slovenské republiky nárok na důchod, který byl důvodem pro přiznání tohoto plnění; zánikem nároku na důchod podle právních předpisů některého z uvedených států zaniká trvale i nárok na příslušné plnění.*

[17] Podle § 5 písm. a) bod 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, Česká správa sociálního zabezpečení rozhoduje o dávkách důchodového pojištění, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení, a zařizuje výplaty těchto dávek.

[18] Podle § 4 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. *Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen "ministerstvo")*

- a) řídí a kontroluje výkon státní správy v sociálním zabezpečení,*
- b) řídí Českou správu sociálního zabezpečení,*
- c) zajišťuje úkoly vyplývající z mezinárodních smluv v sociálním zabezpečení,*
- d) zajišťuje úkoly související s dalším rozvojem sociálního zabezpečení.*

[19] Podle § 9 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, Ministerstvo práce a sociálních věcí je ústředním orgánem státní správy pro pracovněprávní vztahy, bezpečnost práce, zaměstnanost a rekvalifikaci, kolektivní vyjednávání, mzdy a jiné odměny za práci, důchodové zabezpečení, nemocenské pojištění, sociální péči, péči o pracovní podmínky žen a mladistvých, právní ochranu mateřství, péči o rodinu a děti, péči o občany, kteří potřebují zvláštní pomoc, a pro další otázky mzdové a sociální politiky.

[20] Podle § 86 odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb. rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení ve věcech důchodového pojištění musí obsahovat poučení o možnosti podat námitky, lhůtu, ve které je možné námitky podat, od kterého dne se lhůta počítá, kdo o námitkách rozhoduje a u kterého orgánu se námitky podávají; v poučení se dále uvádí, kdy námitky nemají odkladný účinek.

[21] Podle § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení uvedených v § 3 odst. 3 písm. b) a d) až f) ve věcech důchodového pojištění lze jako řádný opravný prostředek podat písemné námitky do 30 dnů ode dne jeho oznámení účastníku řízení.

[22] První spornou otázkou bylo, zda žalobou napadené rozhodnutí vydal oprávněný správní orgán (úřad), případně jemu nadřízený orgán (úřad) a zda šlo o případnou nicotnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí. S touto otázkou je spojena otázka, v jakém řízení byla věc řešena, kdo byl oprávněn o žádosti o vyrovnávací příspěvek rozhodnout, jaký byl přípustný opravný prostředek a zda o něm rozhodl orgán, který k tomu byl oprávněn (měl působnost a pravomoc).

[23] Není sporu o tom, že v řízení šlo o důchodovou dávku (tzv. vyrovnávací příspěvek ke starobnímu důchodu, přiznávaný Českou správou sociálního zabezpečení do 31. 12. 2012 na základě judikatury Ústavního soudu). Rovněž není sporu o tom, že šlo o řízení podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a podle zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

[24] Zákonodárce pověřil ustanovením § 5 písm. a) bod 1 zákona č. 582/1991 Sb. rozhodováním o důchodových dávkách Českou správu sociálního zabezpečení, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak. Pro případ vyrovnávacích příspěvků k důchodům v tomto zákoně jinak stanoveno není. Správním orgánem, který je jako jediný oprávněn o důchodové dávce rozhodnout je tak pouze a jedinečně Česká správa sociálního zabezpečení. Pokud by rozhodoval o důchodové dávce jiný správní orgán, bylo by to v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy (*státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon*) a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (*státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví*) a s § 10 správního řádu, protože věcnou příslušnost lze svěřit správnímu orgánu pouze na základě zákona anebo zákonem.

[25] V řízeních o důchodových dávkách rozhoduje o žádostech nebo v řízeních *ex offio* Česká správa sociálního zabezpečení. Opravným prostředkem proti jejím rozhodnutím je v souladu s § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. námitka. O ní rozhoduje opět Česká správa sociálního zabezpečení, a to v souladu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a § 88 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvu práce a sociálních věcí zákon rozhodování v důchodových věcech vůbec nesvěřuje (srov. § 4 odst. 1 a § 5 písm. a) bod 1 zákona č. 582/1991 Sb.; s výjimkou rozhodování o prominutí penále podle § 104ch, podle § 104f a § 104i2c a podle přechodných ustanovení) zákona č. 582/1991 Sb.

[26] Z uvedeného se podává, že v souzené věci je opravným prostředkem námitka a nikoliv odvolání, jak nesprávně ve svém rozhodnutí ze dne 1. 3. 2012 uvedla v poučení Česká správa sociálního zabezpečení. Stejně nesprávně uvedla Česká správa sociálního zabezpečení v tomto rozhodnutí, že o opravném prostředku rozhoduje Ministerstvo práce a sociálních věcí. Nesprávným poučením nelze založit oprávnění správního úřadu rozhodnout ve věci, tedy jeho pravomoc a působnost. Žalovaný proto nebyl věcně a funkčně příslušný ve věci (o odvolání) rozhodnout. Z tohoto pohledu by mohlo být napadené rozhodnutí nicotné. Ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu však stanoví výjimku z tohoto pravidla pro případ, že rozhodnutí vydá správní orgán nadřízený věcně příslušnému orgánu.

[27] Klíčové je pak z hlediska posouzení nicotnosti odpovědět na otázku, zda Ministerstvo práce a sociálních věcí je správním orgánem nadřízeným České správě sociálního zabezpečení. Soud dospěl k závěru, že žalovaný je nadřízeným České správě sociálního zabezpečení. To vyplývá z § 4 odst. 1 písm. b), resp. podpůrně podle písm. a) zákona č. 582/1991 Sb. - žalovaný řídí Českou správu sociálního zabezpečení a řídí a kontroluje výkon státní správy v sociálním zabezpečení, z § 9 zákona č. 2/1969 Sb. (žalovaný je ústředním orgánem státní správy v oblasti důchodového zabezpečení) a také ze statutu České správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 3. 2011, čj. 2011/15663-711, vydaného podle § 3a odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. (statut je veřejně dostupný na www.cssz.cz v části „O ČSSZ“). Podle čl. 3 odst. 1 tohoto statutu je Česká správa sociálního zabezpečení řízena žalovaným a podle čl. 3 odst. 2 se řídí příkazy ministra práce a sociálních věcí, vnějšími akty řízení žalovaného a je vázána právními názory žalovaného. Podle § 178 odst. 1 správního řádu nadřízený správní orgán stanoví zvláštní zákon. Tím je v souzené věci § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb.

[28] Již ze slovního vyjádření samotného („řídí“), se podává, že žalovaný je nadřízeným orgánem ČSSZ. Protože v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2007, čj. Komp 1/2007-52, postupuje správní řád v § 178 odst. 1 a 2 od pravidla obecnějšího k pravidlu konkrétnějšímu, položil si soud otázku, zda se na souzenou věc vztahuje § 178 odst. 2 správního řádu citovaný výše, a dospěl k závěru, že nikoliv. Toto ustanovení na souzenou věc nedopadá, neboť v případě České správy sociálního zabezpečení nejde o obec, kraj, jinou veřejnoprávní korporaci, právnickou ani fyzickou osobu, ústřední správní úřad, ministra ani vedoucího jiného ústředního správního úřadu. Česká správa sociálního zabezpečení je jiným správním úřadem s celostátní působností podřízená žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí (srov. HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 7. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 180; shodně 8. vydání z roku 2012, s. 168 - 170). Jak bylo uvedeno, Ministerstvo práce a sociálních věcí není obecně (v důchodových věcech) odvolacím orgánem pro ČSSZ (s uvedenými výjimkami), je však u něj možné využití tzv. atrakce podle § 80 odst. 1 a 4 správního řádu v případě nečinnosti ČSSZ. Z napadených rozhodnutí a správního spisu se podává, že v souzené věci nešlo o změnu příslušnosti podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle kterého *nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně*

týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí. V souzené věci nevyplýval ani spor o věcnou příslušnost tak, aby postupovaly správní úřady (žalovaný a ČSSZ) podle § 133 odst. 1 správního řádu (nelze-li věcnou příslušnost při rozhodování v oblasti státní správy určit na základě zvláštního zákona, provede řízení v prvním stupni ústřední správní úřad, do jehož působnosti rozhodovaná věc náleží, popřípadě ústřední správní úřad, jehož obor působnosti je rozhodované věci nejbližší).

[29] Jestliže je Ministerstvo práce a sociálních věcí nadřízeným orgánem České správy sociálního zabezpečení, napadené rozhodnutí není nicotné.

[30] To však nic nemění na tom, že žalovaný nebyl oprávněn rozhodnout o oprávněném prostředku žalobkyně, protože k tomu neměl pravomoc a působnost. Česká správa sociálního zabezpečení měla posoudit toto podání jako námitku a i přes nesprávné poučení o něm jako o námitce rozhodnout, neboť zákon jinou možnost nestanoví. Ostatně žalovaný sám neuvádí, podle jakého zákonného ustanovení rozhodl. V případě tzv. vyrovnávacího příspěvku zákon nestanoví jako oprávněný prostředek proti rozhodnutí ČSSZ odvolání, proto se uplatní právní úprava obecná a oprávněným prostředkem je námitka. Kompetence žalovaného jako odvolacího orgánu je dána pouze v řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 104f a § 104i2c (a podle přechodných ustanovení) zákona č. 582/1991 Sb.

[31] Pro úplnost soud dodává, že pravomoc jsou prostředky, které má správní úřad k dispozici pro výkon působnosti a projevuje se jako oprávnění mj. vydávat správní akty; působností (kompetencí) je zákonem věcně a prostorově vymezená oblast, v jejímž rámci uplatňuje správní úřad svou pravomoc; působnost věcná je okruh úkolů, věcí, záležitostí. Působnost je v souladu s čl. 79 odst. 1 Ústavy stanovena zákonem, enumerativně anebo generální klauzulí (srov. Sládeček, Vladimír. *Obecné správní právo*. 2. vydání. Praha: ASPI - Wolters Kluwer, 2009, s. 245 - 256).

[32] Závěrem soud konstatuje, že napadené rozhodnutí vydal žalovaný mimo svou pravomoc a působnost, což bylo podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Soud napadené rozhodnutí proto zrušil pro vady řízení bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[33] Soud si je vědom toho, že v mezidobí byl přijat a část situace žalobkyně řeší nový zákon č. 274/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, ten však nemá vliv na souzenou věc v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

[34] Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány vyslovenými právními názory vázány. V dalším řízení žalovaný postoupí opravný prostředek České správě sociálního zabezpečení, ta podle obsahu posoudí podání jako námitku a jako o námitce o ní rozhodne.

[35] Právo na náhradu nákladů řízení žalovanému nevzniklo, neboť v tomto řízení nebyl úspěšný, a úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení, které zjistil ze spisu (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

[36] Náhradu nákladů řízení žalobkyně tvoří odměna za právní zastoupení spočívající v odměně za dva právní úkony (převzetí zastoupení a podání žaloby) v roce 2012 á 500 Kč (podle znění vyhlášky č. 177/1996 Sb. v roce 2012), tj. celkem 1.000 Kč, a podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky 300 Kč za každý úkon na náhradě hotových výdajů (dohromady 600 Kč). K této částce náleží dle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty 21 %, tj. 336 Kč. Celková náhrada nákladů za zastoupení činí 1.936 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci 20. 3. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v.r .
samosoudkyně